

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **O. L.**, zast. JUDr. Alenou Vyhlídkovou, advokátkou se sídlem v Hradci Králové, Gočárova 535, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 31 Ca 79/2003 – 33, 31 Ca 80/2003 – 22, 31 Ca 81/2003 – 22, 31 Ca 82/2003 – 22 ze dne 21. 5. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem ze dne 21. 5. 2004 zamítl Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žaloby žalobce proti rozhodnutí žalovaného č. j. 2247/170/2003 ze dne 22. 5. 2003, rozhodnutí č. j. 2251/170/2003 ze dne 22. 5. 2003, rozhodnutí č. j. 2250/170/2003 ze dne 22. 5. 2003 a rozhodnutí č. j. 2252/170/2003 ze dne 22. 5. 2003.

Rozhodnutím č. j. 2247/170/2003 žalovaný na základě podaného odvolání žalobce změnil platební výměr Finančního úřadu v Jičíně (dále jen „finanční úřad“) ze dne 4. 2. 2003 č. j. 6799/238980/2540 tak, že výši odvodu neoprávněně zadržovaných prostředků státního rozpočtu snížil z částky 896 876 Kč na částku 448 438 Kč. Rozhodnutím č. j. 2251/170/2003 změnil platební výměr č. j. 6801/03/238980/2540 ze dne 4. 2. 2003 tak, že výši odvodu neoprávněně zadržovaných prostředků státního rozpočtu snížil z částky 376 924 Kč na částku 188 462 Kč. V obou případech shledal žalovaný, že právo k vyměření odvodu za splátky,

kteře měly být uhrazeny k 30. 11. 1999, se ve smyslu ustanovení § 47 zákona č. 337/1992 sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „daňový řád“) prekludovalo. Odvolání proti platebnímu výměřu č. j. 6800/03/238980/2540 zamítl žalovaný rozhodnutím č. j. 2250/170/2003 a odvolání proti platebnímu výměřu č. j. 6802/03/238980/2540 zamítl svým rozhodnutím č. j. 2252/170/2003.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek včas kasační stížností.

V podané kasační stížnosti stěžovatel napadá postup krajského soudu, který dospěl k závěru, že správní řízení, jehož výsledkem bylo vydání platebních výměřů na odvod za porušení rozpočtové kázně, bylo řádně zahájeno. S tímto závěrem soudu stěžovatel zásadně nesouhlasí. V této souvislosti stěžovatel zdůrazňuje, že daňové řízení musí být zahájeno místním šetřením dle ustanovení § 15 daňového řádu tak, že se sepiše s příjemcem dotace protokol o místním šetření, v němž Finanční úřad v Jičíně uvede, že zahajuje a tímto již zahájil v rámci daňového řízení týkajícího se ověření podmínek pro vyměření odvodu, finanční kontrolu dotace podle zákona č. 320/2001 Sb., tak jak to ukládá zákon č. 218/2000 Sb. Kontrola podle z. č. 320/2001 Sb., se zahájí i dokončí transparentně podle z. č. 522/1991 Sb., se všemi procesními náležitostmi zejména všemi právy daňového subjektu (viz zákon).

Stěžovatel dále namítá, že zaměstnanci finančního úřadu se při „místním šetření“ v místě bydliště neprokázali služebním průkazem i když se soud o tento právní úkon ve svém rozhodnutí opírá. Toto nebylo učiněno finančním úřadem a soud se tímto nezabýval. Proto napadená „pravomocná“ rozhodnutí finančního úřadu jakožto pravomocná rozhodnutí soudu považuje stěžovatel za absolutně neplatné právní úkony.

Stěžovatel se nemůže spokojit s odůvodněním soudu na str. 8 rozsudku. Zdůrazňuje, že mu bylo 83 let a že je více méně nemocen. Několikrát byl v posledních letech hospitalizován v nemocnici. To, že ho finanční úřad nechal předvést Policii ČR považuje za zneužití pravomoci pracovníků správce daně, když nebyly splněny podmínky pro předvedení ve smyslu ustanovení § 29 daňového řádu, neboť nebyl opakovaně předvolán. Pojem opakovaně v sobě zahrnuje dvakrát a více. Rozhodnutí o předvolání nebylo opatřeno kulatým razítkem se státním znakem, i když to zákon ukládá. Na každé předvolání finančního úřadu se řádně omluvil. Připouští, že se neomlouval tehdy, když jel, ale pro náhlou nevolnost na finanční úřad nedorazil. Zákon taxativně ani demonstrativně neukládá jakým způsobem se má předvolaná osoba omluvit. Stěžovatel se snažil věcně jednat s pracovníky finančního úřadu, ale to, že se vzájemně nezastihli, se stalo z objektivních příčin. Těmito důvody bylo i to, že se chtěl nechat přeobjednat, ale na finančním úřadě nikdo nebral telefony. Daňový subjekt nemůže být nadměrně zatěžován tak, aby protelefonoval celý starobní důchod. Institut předvolání a předvedení je represivní a finanční úřad jej může použít pouze tehdy, jestliže je osobní účast předvolané osoby nevyhnutelná. (§ 2 odst. 2 daňového řádu). Stěžovatel se domnívá, že účast na jednání nebyla nutná. Finanční úřad jej předvolával za účelem ústního jednání. Stěžovatel na tomto místě kasační stížnosti dochází k závěru, že skutečně daňové řízení nebylo zahájeno. V souvislosti s tímto navrhuje, aby kasační soud zkoumal i to, že finanční úřad předvolává na den, kdy je zásilka v úložní lhůtě na poště, když se tímto krajský soud nezaobíral.

V březnu roku 1992 požádal stěžovatel ministerstvo zemědělství ČR o poskytnutí dotace ve smyslu usnesení vlády ČR č. 42 ze dne 22. 1. 1992. Na to Regionální odbor ministerstva zemědělství ČR se sídlem v Nymburce vyhotovilo „Smlouvu o poskytnutí dotace na rok 1992“ ze dne 22. 9. 1992. (PV Č. 8/2003 a PV Č. 9/2003)

Tuto smlouvu napadá stěžovatel z formálně právních a věcných vad, když dle něj Regionální odbor ministerstva zemědělství ČR neměl právní subjektivitu k právním úkonům. Stěžovatel se zásadně neztotožňuje s odůvodněním soudu. Ministerstvo jako ústřední orgán státní moci má oprávnění ze zákona a jednat jménem ministerstva může pouze ministr nebo osoba pověřená ministrem a nebo stanoví-li to zákon, kdo že může jednat za ministerstvo. Stěžovatel se nadále domnívá, že ředitel tohoto odboru neměl zmocnění ministra zemědělství činit za ministerstvo (regionální odbor) právní úkony. Otevřenou otázkou zůstává, zda poskytování dotací přísluší ministerstvu nebo osobě ministra. Smlouva neobsahuje náležitosti ve smyslu prováděcích pokynů ministerstva zemědělství ČR pod č. j.: 14/92-111 a MF ČR pod č. j.: 193/6730/92 ze dne 10. 2. 1992 a dalších interních normativních aktů:

a) má obsahovat, ale neobsahuje číslo smlouvy.

b) přesný název a adresu obou smluvních stran. Poskytovatel půjčky je neexistující právní subjekt. Na straně příjemce se jedná o neurčitý subjekt „O. L. a syn K.“ to znamená, že z pohledu práva i neplatný právní úkon, když je neurčitý.

c) bankovní spojení na smlouvě je uvedeno „K. J.“, toto je neznámý peněžní ústav. Správně má asi být K. b., a. s. pobočka J.

d) číslo účtu je ve smlouvě: 280749-541. Z tohoto čísla nikdo nemůže poznat, ke které bance se toto vztahuje, když neobsahuje lomítko tj. číslo banky. Opětovně neurčité - neplatné.

e) odpisy majetku zakoupeného z této dotace uplatňoval pouze stěžovatel, neboť i ve sdružení má právo uplatňovat odpisy pouze vlastník majetku, pokud není dohodnuto jinak (zde jiná dohoda není). Toto vyvrací pochybnosti ze strany finančního úřadu, který tvrdí, že dotace byla poskytnuta stěžovateli. Stěžovatel uvádí, že všechny kupní smlouvy jsou uzavřeny pouze jím a to včetně faktur.

f) smlouvy musí obsahovat přesný název a sídlo toho, kdo úvěr poskytl. Na smlouvě je uvedeno „podpis zástupce Mze ČR“, z čehož stěžovateli vznikají pochybnosti, kdo vlastně smlouvu uzavřel. Podle názoru stěžovatele „MZe ČR“ nic neznámá, jde v podstatě o neexistující právní subjekt. Podpis nečitelný, tj. neznámý. Tato neznámá podle názoru stěžovatele neměla pověření od neexistujícího subjektu MZe ČR.

g) smlouva dle stěžovatele neobsahuje podmínky ze specifiky dotačního titulu uvedených v Prováděcích pokynech. V tomto případě k uzavření smlouvy nemohlo dojít, neboť předmět půjčky je neurčitý a jde tudíž o neplatný právní úkon. Dodatek ze dne 4. 10. 1995 je absolutně též neplatným právním úkonem, protože jej podepsala za příjemce neznámá osoba. Stěžovatel nikoho nezmocnil, aby za něj činil právní úkony. Soud s určitostí tvrdí, že tento dodatek podepsal stěžovatel, ale podpis není jeho. Na územním ministerstvu zemědělství jednali vždy se synem stěžovatele.

V dubnu roku 1993 požádal stěžovatel ministerstvo zemědělství ČR o poskytnutí dotace ve smyslu Zásad poskytování dotací a návratných finančních výpomocí v resortu zemědělství ČR pro rok 1993. Na to Územní odbor ministerstva zemědělství ČR v Jičíně vyhotovil „smlouvu o poskytnutí dotace, půjčky — návratné finanční výpomoci č. 67/93

k podpoře výstavby trž. zem. podniků a služeb pro zem. prvovýrobu ze dne 18. 6. 1993“.
(PV Č. 10/2003 a PV Č. 11/2003)

Taktéž tuto smlouvu napadá stěžovatel z formálně právních a věcných vad jako v případě smlouvy výše uvedené, neboť

a) regionální odbor ministerstva zemědělství ČR neměl právní subjektivitu k právním úkonům - tj. smlouvu uzavřel jako poskytovatel neexistující právní subjekt. Dle stěžovatele ministerstvo jako ústřední orgán státní moci má oprávnění ze zákona a jednat jménem ministerstva může pouze ministr nebo osoba pověřená ministrem a nebo stanoví-li to zákon, kdo že může jednat za ministerstvo.

b) ředitel tohoto odboru neměl zmocnění ministra zemědělství činit za ministerstvo (regionální odbor) právní úkony. Tuto smlouvu „uzavřela“ za stát neznámá osoba z nějakého územního odboru Mze ČR

c) smlouva neobsahuje náležitosti ve smyslu prováděcích pokynů ministerstva zemědělství ČR pod č.j.: 193/64, 693/1992 MF ČR a MZe ČR pod č.j.: 399/93-200 s účinností od 1. 1. 1993 a dalších právních předpisů, které má stěžovatel k dispozici.

Poskytovatel půjčky je neexistující právní subjekt. Na straně příjemce se jedná o neurčitý subjekt „O. L. a syn K.“ to znamená, že z pohledu práva i neplatný, když je neurčitý. Podle záhlaví smlouvy by půjčka měla být stěžovatele, protože obsahuje IČO, RČ a DIČ L. O. Stěžovatel uvádí, že to není jeho podpis a osoba, která se zavázala státu, není stěžovatel. Bankovní spojení na smlouvě je uvedeno „K. J.“. Toto je neznámý peněžní ústav. Správně má asi být K. , a. s. pobočka Jičín, pokud se nejedná o nějakou konsolidační banku.

Všechny dodatky, včetně dodatku ze dne 18. 6. 1993, jsou absolutně též neplatnými právními úkony, protože je podepsala za příjemce neznámá osoba. Stěžovatel tvrdí, že podpis není jeho. Nikdy nikoho nezmocnil, aby za něj činil právní úkony. Pokud by Nejvyšší správní soud usoudil, že to může být podpis syna K., tak se opětovně jedná o neplatný právní úkon, protože příjemce není správně označen, tj. IČO, rodné číslo, adresa, sídlo podnikání, bankovní spojení, číslo účtu. V právních ministerských předpisech je uvedeno, že pokud poskytnutá dotace-půjčka neobsahuje výše uvedené podmínky, je neplatná. K tomuto dodatku stěžovatel uvádí, že je neplatný, protože se jedná také o jednostranný právní úkon, když tyto půjčky (dotace), jsou dvoustranné právní úkony, tj. poskytovatel na straně jedné a dlužník na straně druhé. Všechny další dodatky jako ten první uzavřela pro stěžovatele neznámá osoba a osoba, kterou nikdy nezmocnil k uzavření takového právního úkonu. To by musel mít finanční úřad nějaké pověření či plnou moc založenou v daňovém spise, ale tam stěžovatel nikdy nic takového neviděl. V napadeném rozhodnutí je uveden syn stěžovatele K., který měl údajně nějaké dodatky uzavřít. Tak tomu není a jako ve správním řízení tak i v soudním řízení navrhuje stěžovatel vyslechnout syna K. L., bytem K. 80, PSČ: 507 03.

Soud nesprávně posoudil, že správní orgán ministerstva zemědělství použilo v předmětných smlouvách o poskytnutí dotace zkratky neznámé pro stěžovatele. Správní orgán musí postupovat po právu, nikoliv si vytvářet vlastní zkratky.

Pokud by soud dospěl k závěru, že stěžovatel uzavřel platné smlouvy o dotacích s resortem zemědělství ČR, pak je tento napadá taktéž z titulu neplatnosti ve smyslu ustanovení § 145 odst. 2 občanského zákoníku. Dle stěžovatel z nich nemohou plynout žádné

povinnosti a to komukoliv. Na žádném právním úkonu (smlouvě), není udělen souhlas manželky s tímto úkonem. Tímto se soud ve svém rozhodnutí nezabýval.

Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že nevyslechl syna stěžovatele, pana K. L. tak, aby jednou pro vždy bylo jasno, že žádné dodatky ke smlouvám o poskytnutí dotace stěžovatel neuzavřel a taktéž k tomuto úkonu nikoho nezmocnil. (ust. § 48 odst. 4 písm. e/ daňového řádu). Pokud dodatky někdo uzavřel, tak to bylo bez vědomí stěžovatele.

Dále stěžovatel namítá promlčení práva ve smyslu obecně závazných právních norem ke smlouvám podle obecně závazných právních norem a rozhodnutím ve smyslu daňového řádu.

Stěžovatel napadá taktéž neplatnost platebních výměrů, když dle jeho názoru neobsahují náležitosti ve smyslu ustanovení § 32 odst. 2 písm. g) daňového řádu, a to otisk úředního razítka se státním znakem. Stěžovateli je známo, že ČR má státní znaky dva tj. velký a malý. Pokud finanční úřad používá malý státní znak, tak ten musí představovat dvouocasého lva v červeném poli s korunkou na hlavě. Tím, že lev není v červeném poli, tak toto není státní znak a tudíž, se jedná ve smyslu ustanovení § 32 odst. 7 daňového řádu o neplatný právní úkon. Pokud uděláme exkurz do správního řádu tak zjistíme, že v ustanovení § 46 je pojem „úřední razítko“. Z tohoto plyne, že Finanční úřad v Jičíně vydává neplatné právní úkony. Daňová řízení jsou lex specialis správního řízení a v takovém musí být naplněno materiální pojetí daňových právních norem. Soud k této námitce stěžovatele uvedl, že stěžovatel přehlédl to, že ode dne 5. 10. 2001 je v účinnosti zákon č. 352/2001 Sb., který od předchozí právní úpravy jednoznačně stanoví, že otisk úředního razítka je jednobarevný. Z tohoto soudního rozhodnutí jednoznačně plyne, že všechna rozhodnutí správního orgánu vůči mě učiněná (ISA) jsou neplatná, která byla vydána do 4. 10. 2001. Od toho se odvíjí, že skutečně došlo k promlčení práva, když všechna rozhodnutí (právní úkony) jsou do tohoto data absolutně neplatná. Lhůty k vyměření daně jsou dány daňovými zákony a podle nich marně uplynula lhůta k vyměření daně, včetně zahájení daňového řízení o nich.

Ústavní soud ČR dne 19. 6. 2003 vydal náleze ve věci F. Š. V restitučním řízení p. Štoček požádal čtení původního spisu, ovšem Městský soud v Praze tak neučinil (nepřipustil jeho čtení). Tím porušil soud právo na jeho soudní ochranu. Tímto Ústavní soud rozhodl, že obecné soudy musí provést veškeré požadované (navrhované) důkazy. Pokud tak soudy neučiní, je jejich rozhodnutí neplatné.

Soud neprovedl navrhovaný důkaz k výsledku syna K. Otázkou je, proč soud na straně Č. 6 napadeného rozhodnutí uvádí, že syn stěžovatele K. L. dluží 2 450 000 Kč. Pokud syn dluží, tak správní orgán musí pohledávku za ním vymáhat a nikoliv ji vymáhat po stěžovateli. Syn K. je jiný subjekt práva a nelze jej slučovat s osobou stěžovatele. Tomuto již stěžovatel vůbec nerozumí.

Stěžovatel se domnívá, že byla v jeho případě porušována základní lidská práva a svobody. Dne 18. 3. 1992 ratifikovala ČR Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolu Č. 11 s Protokoly Č. 1, 4, 6 a 7, kde je mimo jiné zakotveno v Čl. 6 právo na spravedlivé řízení. Toho se stěžovatel v předmětném nalézacím řízení prozatím nedomohl. Vzhledem k tomu, že dodatky k předmětným smlouvám neuzavřel, tak nemohly být tyto učiněny svobodně a vážně, určitě a srozumitelně a proto jsou neplatné (ust. 37 odst. 1 občanského zákoníku).

Stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí soudu zrušit. Současně žádá o odklad vykonatelnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 9. 9. 2004 a odkázal na vyjádření k žalobě ze dne 26. 8. 2003. Dále zdůraznil, že stěžovatel ve své žalobě uvádí obdobné důvody, které uplatnil v odvolacím řízení, navíc dnes tvrdí, že ani podpis pod původní smlouvou není jeho (toto je nová skutečnost, která nebyla v původním odvolání uplatněna). Zpočátku stěžovatel akceptoval pravidla stanovená poskytovatelem a byl veden snahou dostat závazkům z uzavřených smluv (část prostředků státního rozpočtu byla příjemcem vrácena). Situace v zemědělství však měla výrazný vliv na jeho platební schopnost. Od okamžiku, kdy správce daně už nemohl akceptovat výraznou prodlevu v dalších platbách, pokouší se příjemce uplatnit veškerá svá procesní práva, aniž by byl ochoten připustit, že mu vznikají i určité povinnosti. Vzhledem k velmi podrobnému odůvodnění rozhodnutí o odvolání, vydaných dne 22. 5. 2003 finančním ředitelstvím pod č. j. 2247/170/2003, 2250/170/2003, 2251/170/2003 a 2252/170/2003, se nebude žalovaný k dalším námitkám žalobce vyjadřovat. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný uvedl, že stěžovatel popírá jakoukoliv odpovědnost za převzaté prostředky státního rozpočtu, které mu poskytl stát formou návratné finanční výpomoci. Ačkoli zpočátku jednal s finančním úřadem o možnostech splácení, dnes napadá bohužel četné formální nedostatky smlouvy, které nemůže finanční orgán odstranit, neboť to není v jeho kompetenci, a to vše ve snaze vyhnout se splácení. Pokud by bylo vzato v úvahu, že příjemce nepodepsal všechny dodatky, mělo by to za následek, že došlo k porušení již nedodržením prvního splátkového kalendáře, takže návratná finanční výpomoc by byla k dnešnímu datu téměř již celá splatná. Z tohoto důvodu tedy správce daně uvažoval o všech dodatcích jako o platných dokumentech, které posouvají termíny splácení NFV na pozdější dobu, což je i z daňového pohledu pro příjemce výhodnější (např. kratší doba penalizace). Žalovaný upozorňuje, že si je vědom nesrovnalostí v podepisovaných právních dokumentech (na některých je i podpis syna), nicméně vzhledem k jasné identifikaci osoby, která přijala konkrétní finanční prostředky na svůj účet a s ohledem na shodné prohlášení otce i syna, že příjemcem finančních prostředků je otec (viz výše), a nakonec i skutečnost, že poplatníkem daně z příjmu fyzických osob vážící se k předmětu dotace je otec, postupovaly finanční úřad i finanční ředitelství tak, že akceptovaly jako příjemce otce. Jestli byl postup správný či nikoliv ponechává odvolací orgán na uvážení soudu. Žalovaný navíc poukázal na skutečnost, která vyplynula z místního šetření, že nedošlo vůbec k naplnění smyslu smlouvy, poskytnuté prostředky nebyly proinvestovány v souladu se smlouvou (stavba není dokončená a zkolaudovaná, výstavba některých částí nebyla ani zahájena), zatímco na vedlejší parcele byl postaven rodinný dům syna.

Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností, vyšel přitom z právního stavu platného v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 22. 9. 1992 uzavřel stěžovatel s Ministerstvem zemědělství ČR prostřednictvím regionálního odboru Nymburk Smlouvu o poskytnutí návratné finanční výpomoci na základě usnesení vlády č. 42 ze dne 22. 1. 1992, kterým byly schváleny principy dotační politiky v oblasti agropotravinářského komplexu, a to ve výši 3 587 500 Kč. Za poskytovatele smlouvu

podepsal Ing. J. H., ředitel regionálního odboru Nymburk, jako příjemce půjčky je uveden stěžovatel a syn stěžovatele pan K. L. Identifikace příjemce půjčky obsahuje dále rodné číslo, které je nepochybně rodným číslem stěžovatele, dále IČO stěžovatele a bankovní spojení („KB J.“ a číslo účtu „xxxx“). Smlouvu podepsal sám stěžovatel a syn stěžovatele pan K. L., na straně poskytovatele je pod textem „podpis zástupce MZe ČR“ podpis ředitele a pod ním razítko „Ministerstvo zemědělství ČR, Regionální odbor Nymburk, pracoviště Jičín. Ve smlouvě je mimo jiné uvedeno, že dotace se poskytuje ve výši 3 587 500 Kč formou bezúročných půjček. Konečná splatnost půjčky byla dohodnuta do 30. 9. 2002, první splátka ve výši 100 000 Kč do 31. 12. 1994. Dne 22. 9. 1992 požádal stěžovatel s odkazem na shora uvedenou smlouvu o vyplacení bezúročných půjček ve výši 3 587 500 Kč na číslo účtu 280749-541 u KB J., tedy na stejný účet u stejné označené banky jako ve smlouvě. Z platebních poukazů vystavených Finančním úřadem v Jičíně vyplývá, že mu byla vyplacena. Doplňkem č. 2 ke smlouvě ze dne 22. 9. 1992 sdělilo Ministerstvo zemědělství ČR, územní odbor v Jičíně, stěžovateli, že k jeho žádosti Meziresortní dotační komise schválila dne 5. 1. 1995 odklad splátky půjčky ve výši 100 000 Kč z 31. 12. 1994 do 30. 9. 1995. Tento doplněk podepsal dne 24. 1. 1995 ředitel územního odboru MZe ČR Jičín Ing. M. S. Dne 4. 10. 1995 uzavřely shodné smluvní strany dodatek č. 3 ke smlouvě ze dne 22. 9. 1992 v němž potvrdily, že ke dni podpisu tohoto dodatku dluží příjemce 3 587 500 Kč a zavazuje se splácet tento dluh vždy k 30. 11. příslušného roku splátkami dle splátkového kalendáře, a to počínaje 30. 11. 1998 po 448 838 Kč. Dodatek č. 3 podepsal stěžovatel jako dlužník a za věřitele Ing. J. S., ředitel ÚO MZe. Dodatek je opatřen kulatým úředním razítkem s označením Ministerstvo zemědělství České republiky.

Dne 18. 6. 1993 uzavřel stěžovatel Smlouvu o poskytnutí dotace č. 67/93 s Ministerstvem zemědělství ČR, zast. Ing. M. S., ředitelem územního odboru Ministerstva zemědělství ČR v Jičíně. Jako příjemce půjčky je uveden stěžovatel a syn K. L. V smlouvě je uvedeno rodné číslo, DIČ, IČO stěžovatele. Jako peněžní ústav stěžovatele byla uvedena „K. J.“, číslo účtu 280749-541/0100. Návrtná půjčka byla poskytnuta ve výši 1 838 000 Kč. Stejný den stěžovatel podepsal i splátkový kalendář, který byl na straně 5 smlouvy označen jako součást smlouvy a podle kterého byl příjemce povinen uhradit první splátku ve výši 50 000 Kč do 20. 12. 1995, poslední ve výši 188 000 Kč do 20. 6. 2007. Doplňkem č. 2 se shodné smluvní strany dohodly na změně smlouvy ze dne 18. 6. 1993, dle které byla půjčka zvýšena z částky 1 838 000 Kč na 2 450 000 Kč. Součástí smlouvy se stal nový splátkový kalendář, dle kterého se změnil výše jednotlivých splátek. Termíny zůstaly nedotčeny. Ve správním spise je dále založen doplněk ke smlouvě ze dne 18. 6. 1993 podepsaný ředitelem ÚO Mze ČR Jičín Ing. M. S., kterým stěžovateli sděluje, že Meziresortní dotační komise dne 5. 1. 1995 schválila odklad bezúročných půjček ve výši 50 000 Kč z 20. 12. 1994 do 30. 9. 1995. Dne 4. 10. 1995 pak shora uvedené subjekty uzavřely dodatek č. 7 v němž odsouhlasily, že dlužník dluží ke dni podpisu smlouvy 2 450 000 Kč a zavazuje se splácet tento dluh vždy k 30. 11. příslušného roku podle splátkového kalendáře, který byl uveden pod bodem II. dodatku. Podle něho první splátka byla splatná 30. 11. 1998 ve výši 188 462 Kč. Tento dodatek podepsal dne 4. 10. 1995 stěžovatel a Ing. M. S., ředitel ÚO MZe Jičín.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel svým závazkům z výše uvedených smluv nedostal a dohodnuté splátky návratné finanční výpomoci nehradil, sepsal finanční úřad se stěžovatelem v místě jeho bydliště dne 15. 1. 2002 protokol o ústním jednání, jehož předmětem bylo projednání splátek návratných finančních výpomocí poskytnutých stěžovateli v letech 1992, 1993. Finanční úřad sdělil stěžovateli, že při kontrole plnění splátkových kalendářů, které byly nedílnou součástí smluv o poskytnutí návratných finančních výpomocí, bylo zjištěno, že stěžovatel neplní své povinnosti a neřídí se splátkovým kalendářem.

V protokole byly specifikovány jednotlivé smlouvy spolu s příslušnými dodatky. Finanční úřad stěžovateli sdělil celkovou výši nedoplatku, který vznikl nehrazením dohodnutých splátek včetně výše úroků z obou poskytnutých výpomocí.

Následně dne 8. 7. 2002 Finanční úřad v Jičíně předvolal stěžovatele k jednání ve věci kontroly splátek návratné finanční výpomoci dle výše uvedených smluv na den 25. 7. 2002. Rozhodnutí o předvolání č. j. 35132/02/238980/2540 bylo stěžovateli doručeno dne 11. 7. 2002. Z úředního záznamu založeného ve spise pak vyplývá, že dne 25. 7. 2002 v 9.45 hod. zavolal syn stěžovatele a omluvil z účasti na jednání svého otce, neboť se tomuto udělalo nevolno a musel se dostavit k lékaři. Byl dohodnut další náhradní termín na den 8. 8. 2002. Rozhodnutí o předvolání (č. j. 38302/02/238980/2540) k tomuto dohodnutému termínu bylo stěžovateli doručeno dne 29. 7. 2002. Dle úředního záznamu učiněného pracovníci finančního 8. 8. 2002 zavolal syn stěžovatele a otce z důvodu nemoci omluvil. Dále se informoval, zda ho může ve věci podepsání protokolu o zahájení kontroly zastoupit. Poté, co mu byla pravidla pro zastupování pracovníci finančního úřadu sdělena, přislíbil, že si plnou moc za otce obstará a přijde na finanční úřad dne 21. 8. 2002. Následující předvolání č. j. 41085/02/238980/2540 finančního úřadu na den 21. 8. 2002 bylo stěžovateli doručeno dne 13. 8. 2002. Stěžovatel se k ústnímu jednání opět v dohodnutém termínu nedostavil a syn Květoslav stěžovatele omluvil z důvodu nemoci. K dotazu, proč se nedostavil sám s plnou mocí, uvedl, že si ji nestihl obstarat. Dne 28. 8. 2002 vyhotovil finanční úřad další předvolání na den 9. 9. 2002 (č. j. 42952/02/238980/2540), které stěžovatel převzal dne 3. 9. 2002. K jednání se nedostavil a dne 10. 9. 2002 zaslal úřadu doklad o zdravotní neschopnosti ode dne 3. 9. 2002. Dne 17. 9. 2002 rozhodnutím č. j. 44192/02/238980/2540 předvolal finanční úřad stěžovatele opětovně na den 27. 9. 2002. V tomto rozhodnutí finanční úřad stěžovateli mimo jiné sdělil, že může požádat starostu obce K. o zapůjčení místnosti pro účely ústního jednání, neboť akceptuje zdravotní stav stěžovatele. Rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 20. 9. 2002. Na předvolání stěžovatel nereagoval, svou neúčast neomluvil a proto jej finanční úřad předvolal opakovaně dne 4. 10. 2002. Stěžovatel byl upozorněn a poučen v tom smyslu, že pokud se nedostaví bez omluvy při tomto opakovaném předvolání k jednání, může být orgány Policie ČR předveden. Rozhodnutí o opakovaném předvolání bylo stěžovateli doručeno uplynutím úložní doby dne 24. 10. 2002. Dne 27. 11. 2002 se pracovníci finančního úřadu dostavili do místa bydliště stěžovatele, kde jim bylo sděleno, že je stěžovatel „na čekané“ v lese a vůbec není jisté, kdy bude k zastížení. Dne 9. 1. 2003 požádal finanční úřad o předvedení stěžovatele na den 20. 1. 2003 Policii ČR. Tato finančnímu úřadu dne 20. 1. 2003 sdělila, že stěžovatele nebylo možno předvést, neboť nebyl doma zastížen.

Žalovaný dne 4. 2. 2003 vydal platební výměry č. j. 11/2003, 8/2003, 9/2003 a 10/2003 na odvod za porušení rozpočtové kázně, kterými dle ustanovení § 77 zákona č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech, ve znění zákona č. 576/1990 Sb. o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky, dle daňového řádu stěžovateli uložil odvést do státního rozpočtu odvody za porušení rozpočtové kázně v předepsaných částkách.

Platební výměry napadl stěžovatel odvoláními. Žalovaný na základě podaných odvolání ve dvou případech platební výměry změnil, ve dvou případech odvolání stěžovatele zamítl. Proti rozhodnutím o odvolání podal stěžovatel žaloby ke krajskému soudu, které tento kasační stížností napadeným rozsudkem zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje, ačkoliv tak nečiní výslovným odkazem na kasační důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) je stížnostním důvodem nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Namítá-li stěžovatel nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pak Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky může být omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil se nesprávnosti při výkladu.

Tvrzenou nezákonnost spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení otázky, zda bylo v jeho případě řádně zahájeno daňové řízení. Stěžovatel v této souvislosti nesouhlasí se závěrem soudu, který z obsahu protokolu ze dne 15.1.2002 a postupu finančního úřadu i obsahu opakovaných předvolání dovodil, že v projednávaném věci bylo daňové řízení zahájeno.

Stěžovatel je toho názoru, že daňové řízení musí být zahájeno místním šetřením dle ustanovení § 15 daňového řádu tak, že se sepíše s příjemcem dotace protokol o místním šetření, v němž Finanční úřad uvede, že zahajuje a tímto již zahájil v rámci daňového řízení týkajícího se ověření podmínek pro vyměření odvodu, finanční kontrolu dotace podle zákona č. 320/2001 Sb. tak, jak to ukládá zákon č. 218/2000 Sb.

V daném případě Finanční úřad v Jičíně, jak vyplývá z přiloženého spisového materiálu, sepsal se stěžovatelem v místě jeho bydliště dne 15. 1. 2002 protokol o ústním jednání, jehož předmětem bylo projednání splátek návratných finančních výpomocí poskytnutých stěžovateli v letech 1992, 1993. Finanční úřad sdělil stěžovateli, že při kontrole plnění splátkových kalendářů, které byly nedílnou součástí smluv o poskytnutí návratných finančních výpomocí, bylo zjištěno, že stěžovatel neplní své povinnosti a neřídí se splátkovým kalendářem. Finanční úřad se následně pokusil stěžovatele předvolat k ústnímu jednání, jež se mělo týkat řízení ve věci kontrol splátek návratné finanční výpomoci. (viz výše). Stěžovatel na opakovaná předvolání FÚ reagoval vždy tak, že se nechal telefonicky omluvit svým synem z důvodu nemoci, přičemž tak činil nikoli s časovým předstihem, (telefonicky se omlouval v den nařízeného jednání) a tvrzenou nemoc případně nevolnost nedokládá (mimo jedné neúčasti, kdy stěžovatel zaslal doklad o pracovní neschopnosti) žádnými důkazními prostředky. Finanční úřad stěžovatele předvolával opakovaně a nad rámec svých zákonných povinností v souladu se zásadou součinnosti a s ohledem na zdravotní stav stěžovatele volil i netradiční prostředky k jednání. Zajistil na obecním úřadě v místě bydliště stěžovatele místnost k provedení jednání tak, aby stěžovatel nemusel cestovat do Jičína. Stěžovatele předvolával vždy v dohodnutých termínech, které předjednal se synem stěžovatele. Finanční úřad synovi stěžovatele k jeho dotazům taktéž upřesnil podmínky zastupování stěžovatele ne základě plné moci. Dne 27. 11. 2002 po několika neúspěšných pokusech o předvolání, se pracovníci finančního úřadu dostavili do místa bydliště stěžovatele, kde tento nebyl zastížen. Vzhledem ke skutečnost, že stěžovatel na poslední dvě předvolání bez řádné omluvy nereagoval, když mu bylo rozhodnutí o opakovaném předvolání doručeno,

požádal finanční úřad o předvedení stěžovatele orgány policie, které v důsledku nezastižení stěžovatele nebylo možno provést.

Z výše uvedeného má Nejvyšší správní soud shodně s názorem krajského soudu za to, že daňové řízení bylo se stěžovatelem řádně zahájeno.

Dle ustanovení § 21 daňového řádu je řízení zahájeno dnem, kdy podání daňového subjektu nebo jiné osoby zúčastněné na řízení došlo příslušnému správci daně nebo dnem, kdy byl daňový subjekt nebo jiná osoba zúčastněná na řízení vyrozuměn o prvním úkonu, který vůči němu v daňovém řízení správce daně nebo jiné osoby, o nichž to zákon stanoví, učinili.

Ve smyslu výše uvedeného ustanovení, bylo sepsáním protokolu o ústním jednání dne 15. 1. 2002, kdy předmětem tohoto bylo projednání splátek návratných finančních výpomocí poskytnutých stěžovateli v letech 1992, 1993, daňového řízení zahájeno. Skutečnost, že stěžovatel svým chováním znemožnil provedení dalšího jednání, nelze přičítat k tíži žalovaného. Ten naopak nad rámec svých zákonných povinností se pokusil všemi dostupnými prostředky vejít do fyzického kontaktu se stěžovatelem. Tvrzení stěžovatele, že se snažil věcně jednat s pracovníky správce daně, ale to, že se vzájemně nezastihli, se stalo z objektivních příčin, nemá oporu ve spisovém materiálu. Pokud stěžovatel uvádí, že se chtěl nechat přebjedit, ale u správce daně nikdo nebral telefony, působí toto tvrzení nevěrohodně, když z obsahu hovorů finančního úřadu se synem stěžovatele, o kterých jsou pořízeny úřední záznamy, vyplývá, že na datu dalšího ústního jednání se vždy finanční úřad a syn stěžovatele shodli a předem datum jednání určili, avšak stěžovatel se ani jednoho z nařízených jednání nezúčastnil. Nic taktéž stěžovateli nebránilo, aby vešel ve styk s finančním úřadem písemnou formou.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že daňové řízení musí být zahájeno místním šetřením dle ustanovení § 15 daňového řádu tak, že se sepiše s příjemcem dotace protokol o místním šetření, v němž Finanční úřad v Jičíně uvede, že zahajuje a tímto již zahájil v rámci daňového řízení týkajícího se ověření podmínek pro vyměření odvodu, finanční kontrolu dotace podle zákona č. 320/2001 Sb., tak jak to ukládá zákon č. 218/2000 Sb., nelze s ním souhlasit.

Povinnost provést místní šetření ve smyslu ustanovení § 15 daňového řádu v souvislosti se zahájením řízení týkajícího se ověření podmínek pro vyměření odvodu, daňový řád neukládá. Při posouzení výše uvedené námítky dále Nejvyšší správní soud postupoval dle níže uvedených ustanovení.

Podle § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, územní finanční orgány jsou správní úřady, které spravují dotace; správou dotací se rozumí kontrola účelové dotace, návratné finanční výpomoci, půjček a příspěvků poskytovaných ze státního rozpočtu České republiky a ze státních fondů České republiky a výkon správy odvodů za porušení rozpočtové kázně podle zvláštního právního předpisu 1 a) (dále jen "správa dotací"). Stanoví-li tak zvláštní právní předpis, je součástí správy dotací i oprávnění dotace poskytovat.,

Dle ustanovení § 1 odst. 1 daňového řádu ve znění platném do 31. 12. 2003 upravuje tento zákon správu daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně (dále jen "daně"), které jsou příjmem státního rozpočtu České republiky

(dále jen "rozpočet republiky"), rozpočtů obcí, rozpočtů okresních úřadů (dále jen "územní rozpočty") a státních fondů České republiky. (dále jen "fondy").

Podle ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném k 31. 12. 2003 se správou daně rozumí právo činit opatření potřebná ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností, zejména právo vyhledávat daňové subjekty, daně vyměřit, vybrat, vyúčtovat, vymáhat nebo kontrolovat podle tohoto zákona jejich splnění ve stanovené výši a době. Správce daně má způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení ve věcech správy daní a v tomto rozsahu má i procesní způsobilost.

Dle ustanovení § 77 odst. 1 zákona č. 218/2000Sb. se na prostředky státního rozpočtu poskytnuté před účinností tohoto zákona (účinný od 1. 1. 2001) a na státní záruky poskytnuté před účinností tohoto zákona, vztahují dosavadní právní předpisy. Předpisem, který upravoval rozpočtová pravidla před účinností výše uvedeného zákona, byl zákon č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky.

Dle ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky, nadepsaného porušení rozpočtové kázně, neoprávněně použité nebo zadržené prostředky státního rozpočtu jsou subjekty, kterým byly poskytnuty, povinny odvést ve stejné výši státnímu rozpočtu republiky, popřípadě státnímu fondu republiky. Zároveň jsou tyto subjekty povinny zaplatit penále ve výši 1 promile denně z neoprávněně použitých nebo zadržovaných prostředků, nejvýše však do výše této částky.

Ve smyslu výše uvedených ustanovení v případě neoprávněného použití nebo zadržení prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, je porušitelům rozpočtové kázně uložena povinnost odvést do státního rozpočtu neoprávněně použité nebo zadržené prostředky včetně penále. V praxi to znamená, že momentem porušení některé z podmínek pro poskytnutí prostředků státního rozpočtu či jejich nevrácení ve stanoveném termínu, se tyto prostředky stávají neoprávněně použitými či zadržnými prostředky a tímto momentem vzniká tomu, kdo porušil podmínky, nebo nevrátil poskytnuté prostředky ve stanoveném termínu, povinnost odvést tyto prostředky do státního rozpočtu formou odvodu za porušení rozpočtové kázně včetně penále. Povinnost subjektu odvést tyto prostředky státnímu rozpočtu nastává ze zákona v okamžiku porušení rozpočtové kázně. Neoprávněně zadržené prostředky jsou splatné na účet místně příslušného finančního úřadu. Odvod neoprávněně použitých nebo zadržovaných prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu není tedy možné provést jiným způsobem, než prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu. Tento postup se taktéž vztahuje na splátky návratných finančních výpomocí neuhrazené v termínu jejich splatnosti. Neuhrazená splátka návratné finanční výpomoci přestává být následující den po termínu splatnosti řádnou splátkou návratné finanční výpomoci a stává se zadržnými prostředky poskytnutými ze státního rozpočtu. Odvod těchto prostředků včetně penále uloží místně příslušný finanční úřad.

Odvody za porušení rozpočtové kázně jsou podle § 1 odst. 1 daňového řádu zahrnovány pod legislativní zkratku "daně" a jejich správu provádí vždy místně příslušný finanční úřad, který postupuje při správě odvodů dle příslušných ustanovení daňového řádu. Co se rozumí správou daně, je uvedeno v ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu. Správou daní se rozumí mimo jiné právo činit opatření potřebná ke zjištění, stanovení a splnění daňových povinností, zejména právo daně vybrat a vymáhat. Místně příslušný finanční úřad je oprávněn postupem podle daňového řádu zjišťovat, zda prostředky poskytnuté subjektu ze státního

rozpočtu byly použity tak, jak bylo při jejich poskytnutí určeno, a může rozhodnout o odvodu neoprávněně použitých nebo zadržovaných prostředků ze státního rozpočtu.

Stěžovatel se tedy nesprávně domnívá, že správní orgány měly v řízení a rozhodování o vrácení návratné finanční výpomoci provést finanční kontrolu dotace podle zákona č. 320/2001 Sb., tak jak to ukládá zákon č. 218/2000 Sb. Finanční kontroly prováděné dle tohoto zákona nelze ztotožnit se správou daní ve smyslu daňového řádu. Tyto se zabývají širšími souvislostmi hospodaření např. hospodárností, efektivností apod. a jejich kontrolní závěry jsou svým charakterem daleko širší než posouzení finančního úřadu, zda došlo nebo nedošlo k porušení rozpočtové kázně.

K výše uvedené námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud uzavírá, že finanční úřad postupoval správně, pokud daňové řízení vedl dle příslušných ustanovení daňového řádu a odvod uložil s odkazem na ustanovení § 77 zákona č. 218/2000 Sb., za porušení ustanovení § 30 zákona č. 576/1990 Sb. o rozpočtových pravidlech.

Stěžovatel brojí taktéž proti způsobu, jakým jej žalovaný předvolával k ústnímu jednání. Skutečnost, že jej finanční úřad nechal předvést Policií ČR považuje za zneužití pravomoci pracovníků finančního úřadu, když nebyly splněny podmínky pro předvedení ve smyslu ustanovení § 29 daňového řádu, neboť nebyl opakovaně předvolán.

Stejnou námitku stěžovatel vtělil do žaloby. Krajský soud při jejím posuzování dospěl k závěru, že žalovaný ustanovení § 29 odst. 2 daňového řádu, které upravuje podmínky předvedení, neporušil. S jeho závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

Jak vyplynulo ze spisového materiálu, dne 17. 9. 2002 rozhodnutím č. j. 44192/02/238980/2540 předvolal finanční úřad stěžovatele na den 27. 9. 2002. Stěžovatel převzal rozhodnutí o předvolání osobně dne 20. 9. 2002. Na předvolání stěžovatel nereagoval, svou neúčast neomluvil a proto jej finanční úřad předvolal opakovaně dne 4. 10. 2002. Stěžovatel byl upozorněn a poučen v tom smyslu, že pokud se nedostaví bez omluvy při tomto opakovaném předvolání k jednání, může být orgány Policie ČR předveden. Rozhodnutí o opakovaném předvolání bylo stěžovateli doručeno dle ustanovení § 17 odst. 5 daňového řádu uplynutím úložní doby, a to dne 24. 10. 2002. Ve smyslu citovaného zákonného ustanovení nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, uloží doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do patnácti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl. Daňový řád na tomto místě stanovil v zákoně fikci doručení. Při splnění náhradních podmínek pro ni zákonem stanovených se písemnost považuje za doručenu. Stěžovatelem v této souvislosti zmiňovaná skutečnost, že správní orgán předvolává na den, kdy je zásilka v úložní lhůtě na poště, je irelevantní. V daném případě podmínky pro užití fikce byly splněny a finanční úřad tak stěžovateli opakovaně předvolání doručil. Stěžovatel se bez omluvy nedostavil ani po opakovaném předvolání, a proto byl finanční úřad oprávněn požádat o jeho předvedení příslušné orgány Policie.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že zaměstnanci finančního úřadu se při „místním šetření“ v místě bydliště neprokázali služebním průkazem pracovníků správce daně, a dále o námitku týkající se absence kulatého razítka se státním znakem na rozhodnutí o předvolání, tyto nebyly v průběhu soudního řízení zmíněny a tvoří z tohoto pohledu novum ve smyslu

§ 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve smyslu výše citovaného ustanovení nepřihlížel při rozhodování ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnila poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá neplatnost obou smluv o poskytnutí dotace - návratné finanční výpomoci (dál jen „smlouvy o poskytnutí dotace“)

Smlouvu o poskytnutí dotace na rok 1992 ze dne 22. 9. 1992 napadá stěžovatel z formálně právních a věcných vad, když dle něj Regionální odbor ministerstva zemědělství ČR neměl právní subjektivitu k právním úkonům. Ministerstvo jako ústřední orgán státní moci má oprávnění ze zákona a jednat jménem ministerstva může pouze ministr nebo osoba pověřená ministrem a nebo stanoví-li to zákon, kdo může jednat za ministerstvo. Stěžovatel se nadále domnívá, že ředitel tohoto odboru neměl zmocnění ministra zemědělství činit za ministerstvo (regionální odbor) právní úkony. Otevřenou otázkou zůstává, zda poskytování dotací přísluší ministerstvu nebo osobě ministra. Smlouva neobsahuje náležitosti ve smyslu prováděcích pokynů ministerstva zemědělství ČR pod č.j.: 14/92-111 a MF ČR pod č. j.: 193/6730/92 ze dne 10. 2. 1992.

Výše uvedenou námitku Nejvyšší správní soud posuzoval dle níže uvedených zákonných ustanovení.

Dle ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku mohou za právnickou osobu činit právní úkony i jiní její pracovníci nebo členové, pokud je to stanoveno ve vnitřních předpisech právnické osoby nebo je to vzhledem k jejich pracovnímu zařazení obvyklé.

Ministerstvo zemědělství je ústředním orgánem státní správy, který v rozsahu své působnosti jedná za stát. Je taktéž právnickou osobou, která vstupuje do právních vztahů a je nositelem práv a povinností z těchto vztahů (např. pracovněprávních nebo i občanskoprávních, avšak jen takových, v nichž vystupuje jako jakákoli jiná právnická osoba). Vláda ČR svým usnesením č. 42 ze dne 22. ledna 1992 schválila Zásady státní hospodářské agrární politiky a Zaměření, principy a pravidla dotační politiky v agropotravinářském komplexu, v lesním a vodním hospodářství ČR pro rok 1992. V souladu s citovaným usnesením vlády vydalo Ministerstvo zemědělství ČR a Ministerstvo financí ČR prováděcí pokyny pro realizaci výše uvedených zásad. (dále jen „prováděcí pokyny“) Prováděcí pokyny byly vydány v souladu s ustanovením § 5 zák. č. 576/90 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky.

Dle ustanovení § 4 odst. 6 výše uvedených pokynů bude na základě kladného vyřízení žádosti mezi žadatelem - příjemcem dotace a Mze ČR – orgánem státní správy uzavřena smlouva (vzor smlouvy příloha č. A 5). V této smlouvě musí být jednoznačně stanoveny podmínky, za kterých je dotace poskytována (účel, forma a výše dotace, stanovené % prokazatelných nákladů, předmět dotace a další náležitosti)

Ministerstvo zemědělství v těchto pokynech mimo jiné vymezilo kompetence jednotlivých svých orgánů, resp. stanovilo v závislosti na výši poskytované dotace orgány, které jsou oprávněny žádosti žadatelů o poskytnutí dotace posuzovat, a dále určilo, kdo je oprávněn za ministerstvo uzavírat smlouvy o poskytnutí dotace. V příloze č. A4, jež vymezuje závazné přílohy k žádostem o dotace, určuje způsob předkládání a vyřizování žádostí a uzavírání smluv na dotace je uvedeno, že k podpisu smluv pro dotační titul 1.1,

na základě něhož byla stěžovateli dotace poskytnuta, pověřilo Ministerstvo zemědělství regionální odbory. V čele regionálních odborů stáli ředitelé, kteří byli jmenováni ministrem zemědělství. Z tohoto vyplývá, že ředitel regionálního odboru ministerstva zemědělství ČR se sídlem v Nymburce, který smlouvu za poskytovatele dotace podepsal, byl k tomuto úkonu oprávněn. Způsob, kdy v záhlaví smlouvy je uvedeno jméno a funkce osoby podepisující smlouvu a tyto již nejsou znovu uvedeny v závěru smlouvy, kde pod textem je již pouze vlastnoruční podpis a k němu je připojeno razítko, je zcela běžný.

Pokud stěžovatel namítá, že ministerstvo zemědělství používalo nesrozumitelné zkratky, nelze s ním ani v tomto souhlasit. Sám stěžovatel v odvolání, stejně tak i v žalobě a následně v kasační stížnosti argumentuje prováděcími pokyny, které s předmětnými zkratkami pracují. Zkratku „Mze ČR“, která dle stěžovatele nic neznamená, a od uvedení které při podpisu smlouvy mimo jiné stěžovatel dovozuje, že smlouvu podepsal neexistující právní subjekt, zavádí prováděcí pokyny ve svém záhlaví a pracuje s ní celý předpis. Předmětná zkratka je taktéž obsažena v samotné smlouvě o dotaci, kde se mimo jiné sám stěžovatel zavázal dodržovat prováděcí pokyny Mze ČR a MF ČR.

Obdobně nesouhlasí Nejvyšší správní soud s výtkami stěžovatele týkající se čísla bankovního účtu a označení bankovního ústavu. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, z jakého titulu předmětnou námitku stěžovatel činí, když v žádosti o proplacení dotace ze dne 22. 9. 1992 sám stěžovatel označil bankovní ústav „K. J.“ a číslo účtu uvedl v podobě, v jaké je obsaženo ve smlouvě, tedy bez lomítka.

Tvrzení stěžovatele, že ve smlouvě není uvedeno její číslo, je v rozporu s obsahem smlouvy. Na straně první smlouvy je naopak uvedeno, že „smlouva se uzavírá pod č. j. 11 - 26/92“, které je shodné s číslem, pod kterým byla zaregistrována žádost o poskytnutí dotace. Všechny další dodatky pak výše uvedené číslo obsahují.

Ve smlouvě je taktéž ve smyslu výše uvedených prováděcích pokynů definován dotační titul (1.1. Podpora vzniku a rozvoje soukromých a tržních hospodářství v zemědělství), vymezen předmět dotace (rekonstrukce a dostavba rodinné farmy v K. č. 49 - stáje skotu a prasat, skladů, žampionárny, bramborárny, stav. investice při založení sadů) a v článku č. 4 byly vymezeny dotační podmínky – konečná splatnost půjčky). Smlouva tak obsahuje všechny náležitosti stanovené prováděcími pokyny.

Stěžovatel neplatnost smlouvy o poskytnutí dotace dovozoval taktéž z nepřesného označení příjemce. Pokud byl ve smlouvě označen jako příjemce „O. L. a syn K.“, znamená to podle stěžovatele, že smlouva je neurčitá a tudíž i neplatná.

Ve smlouvě o poskytnutí dotace je jako příjemce označen „O. L. a syn K.“ a dále smlouva obsahuje identifikační znaky stěžovatele, tj. rodné číslo, adresu a IČO. Se stěžovatelem lze souhlasit potud, kdy tvrdí, že příjemce je označen nepřesně. Tato vada v označení příjemce však nezpůsobuje neplatnost smlouvy pro její neurčitost.

Právní úkon je neurčitý tehdy, jestliže srozumitelně vyjádřený obsah má takové věcné nedostatky, že je nelze překlénout ani s použitím interpretačních pravidel. Byl-li ve smlouvě označen stěžovatel rodným číslem, adresou a identifikačním číslem, přesto, že za jménem a příjmením stěžovatele bylo uvedeno „a syn K.“, byla v daném případě vyloučena záměna příjemce s jiným a nejde tak o neurčitost projevu vůle, ale toliko o nepřesnost, jež na srozumitelnost a určitost právního úkonu nemá vliv. Nejvyšší správní soud je toho

názoru, že identifikace provedená jménem a příjmením osoby v kombinaci s jejím rodným číslem či datem narození je dostačující v tom smyslu, že je nezaměnitelná.

V daném případě taktéž nelze přehlédnout, že stěžovatel sám v daňovém řízení opakovaně uváděl, že pokud byl někdo příjemcem dotace, byl to pouze on sám, nikoli syn. Taktéž v kasační stížnosti zdůraznil, že odpisy z majetku zakoupeného z dotace uplatňoval pouze sám.

Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by smlouva o poskytnutí dotace ze dne 22. 9. 1992 byla v rozporu s náležitostmi stanovenými prováděcími pokyny a taktéž není stížena vadami, které by zakládaly její neplatnost ve smyslu ustanovení § 37 a násl. občanského zákoníku, upravující náležitosti právních úkonů.

Obdobné námitky ohledně neplatnosti vznesl stěžovatel ve vztahu ke Smlouvě č. 67/93 o poskytnutí dotace ze dne 18. 6. 1993. Neplatnost odvozuje stěžovatel od absence právní subjektivity regionálního odboru ministerstva zemědělství ČR, který smlouvu uzavřel jako poskytovatel. Dle stěžovatele neměl ředitel tohoto odboru zmocnění ministra zemědělství činit za ministerstvo (regionální odbor) právní úkony a smlouva neobsahuje náležitosti ve smyslu prováděcích pokynů ministerstva zemědělství ČR pod č. j.: 193/64, 693/1992 MF ČR a MZe ČR pod č. j.: 399/93-200 s účinností od 1. 1. 1993 a dalších právních předpisů, které má stěžovatel k dispozici.

Smlouvu o poskytnutí dotace č. 67/93 uzavíral za ministerstvo zemědělství nikoli jak tvrdí stěžovatel, regionální odbor, nýbrž územní odbor ministerstva zemědělství v Jičíně. Smlouva byla uzavřena ve smyslu Zásad poskytování dotací a návratných finančních výpomocí v resortu ČR pro rok 1993 – MF ČR 193/64, 693/1992 a Prováděcích pokynů pro poskytování dotací a návratných finančních výpomocí v resortu zemědělství České republiky pro rok 1993 – MZe ČR č. j. 399/93-200.

Dle článku č. 4 odst. 5 výše uvedených zásad je v prováděcích pokynech, v části C stanoveno, že smlouvu o poskytnutí dotací v případě dotačního titulu I. uzavírá územní odbor. Územní odbory jako organizační územní útvary byly zřízeny příkazem Ministra zemědělství ČR ze dne 30. 12. 1992, č. j. 6457/92-100 a nahradily dřívější regionální odbory. Stejně jako ředitelé regionálních odborů byli ředitelé územních odborů jmenováni ministrem. Z tohoto Nejvyšší správní soud dovozuje, obdobně jako v případě předešlé smlouvy o poskytnutí dotace z roku 1992, že ředitel územního odboru ministerstva zemědělství ČR v Jičíně, byl k podpisu smlouvy oprávněn. Smlouva pak obsahuje všechny podstatné náležitosti Zásad pro poskytování dotací pro rok 1993 a nevykazuje vady, které by zakládaly její neplatnost ve smyslu ustanovení § 37 a násl. občanského zákoníku.

K námitce stěžovatele ohledně neplatnosti předmětné smlouvy spočívající v neurčitosti označení stěžovatele jako příjemce dotace odkazuje Nejvyšší správní soud na shora uvedené, kde se již k této vyjádřil.

Tvrzení stěžovatele, že dodatky k výše uvedeným smlouvám a v případě smlouvy o poskytnutí dotace č. 67/93 taktéž samotnou smlouvu nepodepsal, je v rozporu s předloženými smlouvami a taktéž s ostatním spisovým materiálem. V protokolu o ústním jednání ze dne 15. 1. 2002 stěžovatel s finančním úřadem o prodlevách s úhradou jednotlivých splátek jednal a námitku ohledně absence podpisu nevznesl. I když by se dalo racionálně předpokládat, že pokud stěžovatel smluvní dokumenty nepodepsal, bude touto

námítkou argumentovat od samého počátku daňového řízení. Stejně tomu bylo i v případě protokolu o ústním jednání, jež byl sepsán v rámci exekučního řízení, kde stěžovatel finančnímu úřadu nastínil způsob, jakým bude hradit splátky a jakých prostředků k tomu použije. Připustil i možnost zřízení zástavního práva na jeho nemovitosti.

Stěžovatel se taktéž dovolává neplatnosti výše uvedených smluv s odkazem na ustanovení § 145 odst. 2 občanského zákoníku, neboť smlouvy o poskytnutí dotací nepodepsala manželka stěžovatele.

Předmětná námitka je irelevantní, neboť v daném případě byly dotace stěžovateli poskytovány jako podnikateli (samostatně hospodařícímu rolníkovi) a souhlasu manželky nebylo třeba. Nadto je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že na rozdíl od absolutní neplatnosti smlouvy, ke které se přihlíží z úřední povinnosti, se v případě ustanovení § 145 odst. 2 občanského zákoníku jedná o neplatnost relativní, dle které se považuje právní úkon za platný, pokud se ten, kdo je takovým úkonem dotčen, neplatnosti právního úkonu nedovolá. Oprávněný subjekt se může účinně dovolat relativní neplatnosti právního úkonu (pouze) v tříleté promlčecí lhůtě (§ 100 odst. 2, § 101 o. z.). Jak již tento soud judikoval, „relativní neplatnost určitého soukromoprávního úkonu je z hlediska určení okruhu skutečností, které je daňový subjekt v daňovém řízení podle § 31 odst. 9 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, povinen prokázat, relevantní pouze tehdy, pokud se oprávněná osoba neplatnosti daného úkonu účinně dovolala.“

Nejvyšší správní soud s odkazem na shora uvedené uzavírá, že namítanou neplatnost výše uvedených smluv o poskytnutí dotací neshledal.

Stěžovatel napadá taktéž neplatnost platebních výměrů, když dle jeho názoru neobsahují náležitosti ve smyslu ustanovení § 32 odst. 2 písm. g) daňového řádu, a to otisk úředního razítka se státním znakem. Stěžovateli je známo, že ČR má státní znaky dva tj. velký a malý. Pokud finanční úřad používá malý státní znak, tak ten musí představovat dvouocasého lva v červeném poli s korunkou na hlavě. Tím, že lev není v červeném poli, tak toto není státní znak a tudíž, se jedná ve smyslu ustanovení § 32 odst. 7 daňového řádu o neplatný právní úkon.

Krajský soud k této námitce stěžovatele v odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatel přehlédl to, že ode dne 5. 10. 2001 je v účinnosti zákon č. 352/2001 Sb., který od předchozí právní úpravy jednoznačně stanoví, že otisk úředního razítka je jednobarevný. Z tohoto závěru pak stěžovatel usuzuje, že všechna rozhodnutí finančního úřadu, která byla vydána do 4. 10. 2001, jsou neplatná.

S názorem stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Podle § 32 odst. 2 písm. g) daňového řádu je jednou ze základních náležitostí rozhodnutí v daňovém řízení otisk úředního razítka se státním znakem na takovém rozhodnutí. Podle § 2 odst. 3 zákona č. 3/1993 Sb., o státních symbolech České republiky, malý státní znak tvoří červený štít, v němž je stříbrný dvouocasý lev ve skoku se zlatou korunou a zlatou zbrojí. Zákon č. 68/1990 Sb., o užívání státního znaku, státní vlajky a ostatních státních symbolů České republiky, neobsahoval nic o používání jednobarevného otisku úředního razítka s malým státním znakem. Až v ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů České republiky a o změně některých zákonů,

který nabyl účinnosti dnem 5. 10. 2001, je výslovně stanoveno, že otisk úředního razítka s malým státním znakem je jednobarevný.

Především je třeba vzít v úvahu smysl ustanovení daňového řádu o tom, že na rozhodnutí vydaném v daňovém řízení musí být mj. otisk úředního razítka se státním znakem. Smyslem je poskytnout i po formální stránce jistotu, že daňové rozhodnutí skutečně vydal kompetentní státní orgán. Z tohoto hlediska není rozhodné, že otisk úředního razítka se státním znakem byl jednobarevný. Ostatně ani sám stěžovatel nenamítá, že by rozhodnutí vydal státní orgán, který by k tomu neměl pravomoc. Judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z toho, že chybějící náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost (neplatnost) pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní vztah respektovali (srov. č. 212/2004 Sb. NSS). Námitka žalobce, že jednobarevný otisk úředního razítka se státním znakem způsobuje neplatnost rozhodnutí, není tedy důvodná.

V daném případě byly předmětem přezkumu platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně ze dne 4. 3. 2003 a rozhodnutí o odvolání proti nim, tedy rozhodnutí vydaná za účinnosti zákona č. 352/2001Sb. Pokud stěžovatel dovozuje neplatnost rozhodnutím vydaných před účinností výše uvedeného zákona, tyto nejsou předmětem tohoto řízení. Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 1. 9. 2004, č. j. 7 Afs 35/2003-67, kdy došel k závěru, že „otisk úředního razítka s jednobarevným státním znakem na rozhodnutí správce daně nezpůsoboval neplatnost jeho rozhodnutí ani před 5. 10. 2001, kdy nabyl účinnosti zákon č. 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů České republiky a o změně některých zákonů“.

Dále stěžovatel namítá promlčení práva ve smyslu obecně závazných právních norem ke smlouvám podle obecně závazných právních norem a rozhodnutím ve smyslu daňového řádu.

Námitka stěžovatele je neopodstatněná.

Ustanovení § 30 zákona č. 576/1990 Sb., dle kterého byly stěžovateli vydány platební výměry na odvody za porušení rozpočtové kázně, stanovilo promlčecí lhůtu pouze ve vztahu k penále, nikoli k samotným odvodům.

Ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 daňového řádu, dle kterého spadají odvody pod legislativní zkratku „daně“, bylo třeba námitku promlčení v rozhodné době posoudit dle ustanovení § 47 daňového řádu. Ve smyslu odstavce prvního citovaného ustanovení, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

V projednávané věci byly předmětem odvodů za porušení rozpočtové kázně splátky návratné finanční výpomoci splatné

- a) k datu 30. 11. 2001 (částka Kč 188 462,- dle platebního výměru č. j. 6802/03/238980/2540 a dále částka Kč 448 438,- dle platebního výměru č. j. 6800/03/238980/2540)

- b) k datu 30. 11. 2000 (částka Kč 448 438,- dle platebního výměru č. j. 6799/03/238980/2540 a částka Kč 188 462,- dle platebního výměru č. j. 6801/03/238980/2540)

Lhůta k vyměření výše uvedených částek tak uplynula v případech uvedených pod a) dne 31. 12. 2004 a u částek uvedených pod b) 31. 12. 2003. Všechny výše uvedené platební výměry byly vydány dne 4. 2. 2003, tedy ve lhůtě stanovené § 47 daňového řádu a právo k vyměření odvodů tak promlčeno nebylo.

Nejvyšší správní soud tak neshledal naplnění kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Námítku stěžovatele spočívající v kritice postupu krajského soudu, který neprovedl navrhovaný důkaz výslechem syna K., kdy stěžovatel namítá vadu řízení před soudem, lze podle obsahu podřadit pod kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé

Dle ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. může v rámci dokazování soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.

Zmíněné ustanovení ponechává na úvaze soudu, zda zopakuje nebo doplní důkazy provedené správním orgánem, přičemž podle ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. je pouze na soudu rozhodnout o tom, které z navržených důkazů provede a zda provede i důkazy jiné. Soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli. Toto právo jej však nezavazuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné. Této povinnosti však v projednávané věci krajský soud dostal, když tento svůj postup odůvodnil na straně č. 10 rozsudku. Pokud soud došel k závěru, že není potřebné či účelné dokazování jakkoliv doplňovat, je takové rozhodnutí plně v jeho pravomoci a takovému postupu nelze ničeho vytknout.

Stěžovatel poukazuje na stranu č. 6 rozsudku, kde krajský soud uvedl, že syn stěžovatele K. L. dluží 2 450 000 Kč. Ze znění předmětného dodatku je však patrné, že jako dlužník byl uveden L. O. a K. tak, jako ve všech předešlých smluvních dokumentech. V daném případě jde o chybu v psaní, která však nemá vliv na zákonnost rozsudku.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění důvodů kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., když naopak shledal, že Krajský soud v Hradci Králové nepochybil, jestliže žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Na rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že při svých úvahách nemohl přehlédnout skutečnost, že námitka stěžovatele ohledně neplatnosti smluv

o poskytnutí dotací, která je v kasační stížnosti stěžejní, byla vznesena až po několika letech, v době, kdy stěžovateli vznikla povinnost vrátit poskytnuté finanční prostředky. Pokud by stěžovateli vznikly pochybnosti o platnosti uzavřených smluv, resp. o tom, zda osoby podepisující smlouvy jsou oprávněni takto činit, vznesl by předmětnou námitku jistě dříve, ještě před přijetím dotace, neboť si musel být vědom toho, že v případě přijetí peněžních prostředků na základě neplatného právního úkonu, by se v daném případě jednalo o plnění bez právního důvodu a stěžovatel by se bezdůvodně obohatil. Postup, kdy stěžovatel až nyní brojí proti platnosti výše uvedených smluv, vykazuje znaky účelovosti až obstrukce. K tomu je nutno uvést, že právní řád (samozřejmě včetně procesních předpisů) je do značné míry založen na předpokladu racionálního uvažování a jednání účastníků právních vztahů. Z povahy věci je proto zřejmé, že racionálním postupem stěžovatele by bylo poté, co mu vyvstaly pochybnosti o platnosti předmětných smluv vstoupit do kontaktu s poskytovatelem finančních prostředků a nikoli plnění přijmout a neplatnost namítat až v momentu vzniku povinnosti vrátit finanční prostředky. Protože se však nic z toho nestalo, naplňuje další postup stěžovatele všechny znaky účelového jednání. Není pak posláním soudní moci, jejímž cílem je ochrana základních práv a svobod (čl. 4 Ústavy ČR), ochrana takovýchto praktik.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Z důvodu nadbytečnosti se Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, za použití § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. března 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu